

Chechtáme se, až hýkáme. V slzách vidím plout dva metry od nás mrtvolně bledého Kolejku. Připraveného zakročít, jenom neví jak. Předávám mu kudlu, to ho zmáte ještě víc.

Vracíme se do kupé, první Betyna, pak nese Kolejka kudlu, pak já. Z kupátek se za námi vyklánějí spařené obličej. Otláčeninami zdobené tváře.

Toť vše. Přísllovečný oblouk chybí. Nemůže nechybět, protože ten se dostatečně vyklenul až po návratu. Betyna začala natvrdo chodit s Kolejkou. Rozstěhovali jsme se, Kolejka pomáhal, zapili jsme to. Druhý den si přijeli pro pár drobností, zakecali jsme se a seděli až do rána. Pak každý šel, kam musel, ale večer jsme byli zase spolu.

Dlouho trvalo, než jsme ten triumvirát rozřali. Oni spolu žili jako chlap s ženskou a já jim dělal parťáka. Klauna. Falešné dítě. Jendu Bendu. Arci jsem se snažil trhnout. Jenže jsme na sebe byli všichni tři tak zvyklí, že jsme spolu nakonec protrajdali tři čtvrtě roku.

Kdeko nad námi kroutil hlavou.

Pak jsem potkal Martu, ta se na mě usmála a začal jiný příběh. Bylo mi šestadvacet nebo tak nějak.

Démoni ticha

(1993)

V koupelně oškrabuješ navyklými tahy strniště. Náznak tří denního kníru nechat – zbytek fšc, fšc.

ZDROJ MÝCH NESNÁZÍ: NIC MI NESCHÁZÍ, napsal ti kdosi loni či předloni na zeď vedle zrcadla. Nechtě tím přenesl svůj problém na tebe. Musíš si čistit zuby, hohit se, tu a tam honit tužidlem unylou půlkilovou patku – znak příslušnosti k zakřiknuté české new wave.

Abys nebyl nucen denně studovat otláčenou mearunu, v níž se toto vše odehrává, věnuješ se nápisu. Znovu a znovu ho čteš. Byť je proveden vlezle úhledným písmem, většinou se s neznámým pisatelem shduješ.

Otevřeným oknem je cítit kouř městské spalovny. Z malešických zahrad mu sekunduje hořce dýmající chraští. Je září. Dny se začínají krátit. Přesto je v nich víc prostoru než v červnových, srpnových.

Každoročně tě zaskočí silné přání vypadnout někam pryč, pokud možno sám. Nikdy jsi to neudělal. Třebas i vypadl, ale ne sám. Přitom – co je na tom? Nastrkáš

do batohu spacák, pár košil, chleba, salám, vodu, mapu okolí Prahy, uděláš uzal na tkaničkách a je to. Sedneš do archívního Moskviče s pomačkaným chromovým úsměvem, někde u Dobříše zaparkuješ, zalezeš do lesů, po třech dnech se vrátíš, najdeš ho s vybitými skly, bez kol – škoda ho, radši jed' busem.

Najdeš mapu, na níž se zelenají Brdý. Před spaním v ní dlouho listuješ.

Kolem deváté telefon. Odhodíš mapu, vykulíš se z postele, skočíš po pevné lince – nikdy nevíš. Volá jistá Laura. Zhruba předloni ses s ní rámcí setkáni v rockovém klubu Stalin pokoušel o nějaké mechtle, ale nestálo to tvou vinou za nic. Shání jakéhosi Kotalka. Říkáš, že si nikoho takového nevybavuješ.

„Je to ten, se kterým jste tenkrát chtěli spáchat společnou sebevraždu,“ osvěžuje ti paměť, „domluvili jste se prej cestou vodněkud někam.“

Znovu říkáš, že nevíš.

„Přece když jsi s někým plánoval tohle, musíš se na něj pamatovat, ne?“ diví se.

„Tehdy chodili s podobnou ideou dva tři denně – slávil se svoboda, lidi byli plný nápadů, dyť víš.“

„To je fakt,“ směje se. „Naštěstí to všichni, koho znám, přežili.“

„Poněvadž to nikdo z nich nemyslel vážně.“

„Kotalík teda neznáš...“

„Je mi líto.“

„A jak se máš?“

„Jedu do lesa,“ odpovíš, aniž si vybavíš aspoň hrubé rysy, výšku, barvu vlasů, „a ty?“

„Nó, já do lesa nejedu, ale jinak dobrý, ráda bych tě zas někdy nezávazně viděla.“

„Tak se někdy ozvu.“

„Zkus to.“

V oblaku mírného údivu hledáš spací pytel. Je na dně skříně spolu se zjizvenou, mnohočetně probodenou karií matkou. Vyhodíš z šuplete trika, ponožky. Vše napeše do báglu, zamkneš dům. Za rohem koupíš proviant. Jedeš Na Knížecí, luštíš poplivané jízdni řády, lezeš do autobusu. Běloviasý šofér s nečekaně měkkými dlaněmi ti vrací drobné.

Během jízdy dospíváš vylučovací metodou k závěru, že jsi nikdy nic s nikým páchat nechtěl. Dokonce seš si jist, že se s tebou nikdo o něčem podobném ne bavil. Stoprocentně se to vyloučit nedá – málokdo se pamtuje, co bylo předevěřím, natož před rokem. Ménová odluka, rozpad republiky, dělení federálního majetku. Proč a nač se zatím neví, nicméně je aspoň veselo. Nikdy předtím nebylo v Praze tolik klubů, barů, kalíren, divadel, dupáren, členě monstrozních nonstopů, rudě a černě pomalovaných, agresivně nasvícených místností, kde se dá přežívat celé dny, aniž se člověk nachodne venkovního smogu.

Kotalík, který si patrně neříká Kotalík, ti hází nulovou asociaci. Hodně jedinců se identifikuje s víceméně ošoupanými prezídkami. Duše lidu je marnivá, patectická a nepůvodní.

Vystoupíš v osadě jménem Voznice. Odoláš mámení otevřeného marketu, kde bys mohl porádit sedmičku

červeného. Víno by ti suplovalo parťáka – to nechceš.

Otočíš se zády k osadě. Na hrázi mineš pískovcového svatého Jana houpajícího v náruči dosud živého ukřičovaného, který se vzpíná, jako by se snažil ještě něco říct. Jan na něj hledí s nekonečnou shovívavostí. Zahneš kolem Dolního rybníka, dáš se po cestě. Komáři, mušky a muchničky bzikají v travinách. Stromy tě přijmou mezi sebe a hů – jsi v lese.

Krom toho, že občas zaskřípou větve, zahnují modřín, s hrubým hrčením ti kolem hlavy prolétnou brundibár, se nic neděje. Kousek za sebou vlaje tvoje smrt. Feromonová, molekulární, pachová či jaká stopa, která směrem od tebe slábne, až mizí. Byl jsi tu, nejsi – jsi o pár kroků dál.

Je ti šestatřicet, a tak tě podobné jevy nezajímají. Jsi tu, abys krácel polesím. Aby sis vyčistil mozek od třeshnění, kterému podlehl tvoje město. Od neutuchajícího jásootu nad tím, že nám spadlo ze zad čtyřicet let vzájemného udávání. Máš podezření, že i ta euforie byla v plánu, abychom se vyřádili, zklidnili. Nasytili exilových masek, trezorových filmů.

K večeru se slunce s hučením zanorí mezi kmeny. Nejvyšší čas to někde zapíchnout. Vhodné místo se ti nabídne samo – v zásadě ošklivý výmol, obklopený ze všech stran hustými smrky, nabízejícími výhodu částečné intimity. Sbíráš chrástí, větvičky, větve. Naskládáš miaturní hranici, dospod frkneš kostku podpalovače. Rozfoukáš, udržuješ plamínek. Jurodivou světlušku, mihotavě ozařující vnitřek jámy.

Zíráš do ohně, přistrkujes halouzky, otáčíš proutek se špízem – plátky slaniny proložené půlkami cibulí a mředěnými klobouky holubinek mandlových.

Laura. Bruneta s nebezpečně hlubokým lhostejným pohledem. Zjevila se u Stalina, kdekdo se s ní objímal, vítal. Pak jste byli najednou sami. Na pódiu hrál rychlý šraml, tak jste si zatancovali. Nešikovně, zato bez zábran. Načež sis ji přede všemi odvedl domů. Šli jste pěšky, možná ne celou cestu. Na náměstí Republiky odhodila boty, dál šla bosá. Zbytek máš v mlze.

Příští večer ti u Stalina vrátila – opět přede všemi – klíče tak, že je z výšky upustila před tebe na stůl. Jak třesky, celému stolu došlo, že jsi neobstál.

Pamatuješ si, že měla žlutý klobouček, v němž i spala. Že měla jedenáct náušnic a napůl uraženou čtyřku vpravo dole, o niž sis rozřízl jazyk. Že chrápala jako jaguár.

Náhle na tebe padne tiseň. Lehká nauzea, jakási. Zřejmě to patří k věci. V životě jsi nenocoval sám v lese, po každé poblíž oddechoval nějaký obratlovec. Tato noc se nadto zdá být dosti temná.

Někde blízko hlasitě plesknou ptačí křídla, tak blízko, že slyšíš tvrdé peří rozrážející vzduch. Z třaslavého vesmíru nad tebou tence, ale vytrvale vyjí psi. Nad okrajem díry se krčí žluté prašivky.

Chleba je drolivý, špek nepatrně odporný. Láhev vína by bodla, jenže není.

Když se ozve praskání, vzdálený dech, nepřekvapí tě to. Je-
žek, kňour, nimrod, pozdní houbař – něco živého. Na-
opak, jsi rád, že tu někdo takový je. Slyšíš chrstání
větví, krátké odfrknutí. Zdá se, že se to blíží. Cosi se
dere mezi větvemi k tobě. Už doopravdy blízko. Je-li
to myslivec, lesák, libovolný typ funkcionáře s flintou,
nenech se buzerovat. Zachovej důstojnost!

Smrčinu rozhrnou dvě pazoury. Stromky se roze-
stoupí. Nad tebou stojí vytáhlá figura v kabátě. Divně
úzká protažená lebka porostlá krátkým mechovitým
vlasem, vousem vyrudlé barvy.

„Nemáš rum, žárovko?“ zachrčí.

„Nemám,“ odpovíš.

„Vodku?“

Pokrčíš rameny.

Překročí okraj muldy, seběhne svah. Složí nesku-
tečně dlouhé končetiny, sedne na zem. Ne moc blízko,
ještě že tak. Natáhne k ohni hnáty v gumových ho-
linách. Doopravdy neobvyklá bytost – zapadlé, ná-
padně světlé oči jako by vydávaly vlastní svět. Němě
se dívají. Jazyk olízne olámané střepy zubů v otevře-
ných ústech.

„Ani vyprošťováka?“ vypadne z něj bublavě.

„Vyprošťovák je na ráno, ne?“

„Mám to vopачně – žiju v noci, ve dne spím,“ řekne.

„Tak mě nech aspoň vohřát pedály.“

„Vohřejte si je,“ odpovíš. Věta se ti drobátko vzpříčí
v krku, snad si toho nevěšiml.

„Všim jsem si, že si lidi u vohně tykaj,“ reaguje,
„číhne to taky tak.“

„Já jsem Honza,“ řekneš.

„Já ti seru na to, kdo seš, hlavně mi tykej.“

Dlouho mlčíte. Mír mezi vámi ale nepanuje. Na
druhé straně ohniště sedí někdo, na koho běžná aser-
tivita nestačí. Snažíš se nenarušit rovnováhu, pro-
tože o ni jde.

„Buď v klidu, nepřišel jsem s úmyslem,“ podotkne.

„S jakým úmyslem?“ ptáš se.

„Máš kliku, že seš vůl,“ houkne.

„To si říkám často.“

„Tak si to neříkej!“ zakřikne tě chrčivě.

„Chceš salám, chleba?“ napadne tě.

„Dej, jestli dáš.“

Chvli jí. Spíš žere. Z chleba vytrhává zuby žvance,
salám kouše vcelku i se slupkou. Funnivě vtaňuje vzduch
nosem.

„Nečum, jak žeru,“ řekne plnou hubou.

„Co teda, kurva, můžu?“

„To je lepší – nenech si nic líbit. Máš tu, koukám,
havaj.“

„Havaj bez rumu,“ přihraješ mu.

„Rum mám já, měl bych říct, ale né! Nemám. Rum
je daleko. Proč tu seš?“

„Vodpočinout si vod lidí.“

„To se ti nepovedlo... Voheň je vidět. Já tu jsem proto,
že je mi jedno, kde jsem, jsou horší místa.“

„Taky lepší.“

„Třeba jaký?“

„Řeznictví,“ vypadne z tebe k vlastnímu úleku.

„Já se bál, že řekneš divadlo. Co v řeznictví?“

„Kousek vod všeho, co je dobrý.“

„A co je dobrý?“

„Kus klížky, kus šunky, vohánku na vejvar, někdy tlačenku.“

„Musí vypadat dobře – tak?“

„Jo.“

„Víš, co je nejhorší?“

„Poslouchat řeči a sám je říkat.“

„To není nejhorší, nejhorší je to ticho – poslouchej ho.“

Posloucháte ticho. Samozřejmě ne úplně. Šum hnízd, pelechů, mravenišť, ptačí ševl, slaboučké uslintané rochání, vzdálené vrčení aglomerací, brumendo leteckých motorů. V koruně listnáče kувíká opeřenec. Členovci se derou mechem jako tanky, kusadla rozevřená. V suché buřeni šílí svatojánské mušky.

Od Prahy skryté za obzorem se ozývají hromové rány, jako by Godzilla šlehala ocasem do hlavního nádraží. Někde daleko je moře. Oka orkánu putují nad kontinenty, vlny se valí.

Dřepíte v muldě, mlčíte. Rychlostí 400 metrů v sekundě rotujete kolem zlověstně němého jádra oběžnice, na níž jste se ocitli. Sloje obřích krystalů, zkamenělé bahno, tornáda žhavých kovů pod vámi. Psi v dálavách táhle skrývají. Dokonce snad někde houká vlak.

Člověku proti tobě hvízdá v hrtanu. Dýchá krátce a mělce. Drmolí pro sebe, nepotřebuje tě k tomu: „Všecko má chuť – zajímavý,“ hrčí, jako by se s někým chystal přít, „i čaj má chuť... Moc chytrý! Vlezeš tam, položíš kabel a frr – to je znamení. Nejsi moje máma, říkám jí a frr... Nepovím ti, co se stalo tak strašného... Nic se nestalo tak strašného. Gospendo officeri,

spaste imperátora! Vodhazovat? Vodhazovat neumím, ty snad jo? Taky ne, to bys tu nebyl.“

Šťouráš prutem v ohni, rovnáš prohořelé kusy větví. „Běž spát, žárovko,“ navrhone chlap.

„Není potřeba,“ odvětíš dřív, než dořekne.

„Tvoje věc. Čistě jen abys věděl – tři sta metrů tím směrem se nachází mrtvej chlap,“ napřáhne pařát do tmy. „Jestli seš z těch, co si nechaj poradit, rádím ti – nic s tím nedělej.“

„Dobře,“ povídáš.

„Bojiš se mrtvýho?“

„Ani ne.“

„Chceš ho vidět?“

„Není to nutný.“

„A co když je?“ křikne a křik se zhroutí v kašel.

„Tak pojd,“ navrhuješ s klidem někoho, kdo vyslechl podobných historek vícero.

„Co bysme chodili, seď,“ stahuje se. „Přisaháš mi, že nemáš rum?“

„Nemám.“

Jasně, říkáš si. Ještě se chvíli vytahuj, hraj na mě betla, lochmesko, a hlavně vypadni.

Ne že bys nebyl ve střehu – jsi. Srdce tluče klidně, i když ne docela. Hlídáš člověka naproti tak, aby si toho nevšiml. On dělá, zdá se, totéž. Samotář – je jich všude plno. Jeden z odmítnutých, ztracených, nečekaně vržených do syrových plískanic. Jsou jich plná města. V žádném případě tu nejde o slova. Je třeba dávat pozor na to, co je pod nimi a za nimi. Divíš se, žes na to nepřišel dávno. Je to tak bez přestání. K tomu byla ta amnestie, kdoví.

Lámeš chrastí, přikládáš.

Chlap se otřese, celý se zachruje do kabátu. Objejný zimník, ani starý, ani nový. Drží si límec kostnatou prackou těsně pod krkem. Promodralé hákovité prsty zatíná do látky, jako by sám sebe škrtil. Jako by neuměl nic dělat napůl.

„Není co pít, žárovko,“ zacvaká čelistmi, „vopustim tě.“

Vyskočí na nohy. Vyjede po svahu, až mu šosy vlejí. Rozhrábne smřčky, vkročí do tmy, jde pryč. Je moc chytrý na to, aby se beze všeho zastavil. Dlouho chrastí, křupe, pravda, skoro neslyšně. Zato vytrvale.

Nakonec se stane, co musí. Chrastění umlkne. Nemáš šanci odhadnout, jestli proto, že narazil na pěšinu, nebo tam někde kdovíproč stojí. Stojí a čeká. Z opačné strany, než kde zmizel, se ozývá z nitra hvozdu zvuk, jako by tam někde prala pračka. Chvilí popolezáš po dně jámy jako pavouk, číháš na sebeslabší akustickou anomálii.

Po hodince toho necháš. Zdá se ti důležité přiložit. Horký vzduch olízne smrkové větve přechýlající nad jámou. Vlní se, jako by se divily.

Ležíš v polozapnutém spacáku, připraven sednout a mluvit. Klapačka je tvoje jediná zbraň.

Myšlenky se opětovně stáčejí k Lauře. Proč to nevyšlo? Huba ti jela, jenže ona chtěla... měla... hm. U Šalounovy vily vás stihla první lbačka – jen tak na zkoušku. Pak jste se stavili v Plecháči, nakoukli do Roxy, všude hromady známých. Něčím ses jí dotkl, což ti, zdá se, odpustila. Divná ženská. Snažíš se

ji rozveselit, rozptýlit, nic. Mlčí. Teprve když to vzdáš, skácí se smíchy. Přišli jste až ráno, svítalo. Ušnuls jak dřevo, ona nejspíš též.

Tok, tok – tok toki! Otevřeš oči. Sedé ranní nebe je potetě šňůrami rudě zanicených neštovic. *Tok, tok – tok tok!* Datel, žluna, strakapoud či jiný fukač drtí zobákem dřevo jedné z vysokánských jedlí nad tvou hlavou. Koruny jsou prorostlé metastázami jmelí. Doběla zpopelnatělé větve v ohništi tenince čadí.

Vstaneš, setřepeš spací pytel, vylezeš z proláčky. Dereš se smřčím, obejdeš ji kolem dokola. Pach slizu, podhoubí, živé prsti. Všude klid. Polesí jede naplno ranní směnu.

Míříš směrem, kde tušíš lesní cestu. Místo ní narazíš na potok. Jdeš kus podél – podmačené břehy, pisklavý hmyz, čvachtačka, pálení žáhy, moko v botách. *Vlachova strouha*, hlásí mapa. Před tebou rozhňácaná plesnivá tráva. Nějaká mýtina. Mezi kmeny listnáčů trčí letitá kostra indiánského týpí. Na holých tyčích visí zbytek mechem zezelenalé plachtoviny. O kus dál přístřešek z kulatin, propadlá střecha zemljanky. Umouněné ohniště. U něj pár bot, byť zjevně mimo provoz.

Uděláš čelem vzad. Jdeš k severu, loutáš tatranku. Zpoza jedle na tebe míří prázdňým nosem vykotlaná betonová pevnůstka. Obejdeš ji, vylezeš na hřeben. Pod svahem zahlédneš pěšinu. Spouštíš se po kolmici, brodíš se ostružinovým zátarasem.

V šeru u paty smrku zahlédneš cosi neobvyklého.

Jdeš blíž, předřepneš. Pod větve mi se krčí loutka v životní velikosti. Hlava jí visí nad koleny. Na sobě šedavou větrovku, kapuci přetaženou přes tvář. Ruce však vidíš jasně – jsou mimo stín a jsou lidské. Ztuhlé bezbarvé prsty se začernalými nehty neúčinně trčí do ticha. Zpod okraje rukávu vyleze moucha.

Co je ti divné – nepocituješ nic zvláštního. Je to prostě taková... situace. Jisté je, že tu nemůžeš dřepět věčně. Vstaneš, uděláš krok. Dáváš pozor, abys neviděl víc, než cos už viděl. Odvrátíš se, uděláš další krok. Obejdeš strom. Vnímáš vlastní dech, jinak je ticho. Odplivneš si.

Slina dopadne na kus kůry těsně před rezavě žšhnanou skákavku. Pavouček to ihned zapíchne, zuckne nohy, strne. Přední páry smolně prázdných kukadel třeští na tvůj pěnivý výměšek.

Bereš to kolmo ze svahu, chvílemi kloužeš. Když se ohlídeš, vidíš za hřbetem valu vršek smrčiny. Kličkuješ mezi holými kmeny, občas se některého přidržíš.

Po vrstevnici vede pěšina. Jsi na ní. Je plná kaluží, listí, plíží a pomalých černých brouků. Na mrtvém modřínu je přitlučen rozcestník.

Mníšek pod Brdy – po červené. Šlapeš tedy do Mníšku. Doprovází tě mrak mušek. Foukáš do nich, oháníš se rukama. Připadáš si jako figurka z černobílého seriálu.

Scházíš alejí lemující křížovou cestu. Vpravo i vlevo nasázeny důkladné zděné budky s jednotlivými utrpeníčky. Dole rybníčnatá louže, vlevo rozkydlý barokní klášter, vpravo kostelík jak od Lady.

Pokud bys chtěl věc oznámit, jeví se to tu jako přijatelné místo. Kostel je zamčen, klášter též. Máš štěstí, dochází ti, že tu nikdo není. Kdyby byl, prásknul by tě dřív než bys domluvil. Obratem by tě lifrovali zpátky. Musel bys hledat to místo, znovu nad ním stát. Snažit se chápat smysl úředních otázek, papouškovat odpovědi.

Řevnická – konečně pořádná ulice. Zplanýrované parcely, strouhy, domky, suchá pole. Na chodníku se kočkují straky. „Dejte si pohov, kašpaři!“ řekneš jim.

Za drátěným plotem se vztyčí zarudlá žena se zahradními nůžkami, pátravě na tebe hledí.

Náměstí F. X. Svobody – další kostel.

Sedíš nad zadní nápravou v kloubovém íkaru. Každá spára ve vozovce ti tvrdě trhne bránicí. Během jízdy ti paměť servíruje sekvence, jejichž vyhodnocení oddálila. Když zavřeš oči, je to ještě horší. Vidíš množství voskové ztuhlých detailů ve fialovém stínu jehličí. Tmavě vystupující žíly. Zaschlý šrám na předloktí, strniště na bradě, hmyz.

Doufáš, že to bude slábnout, až to odezní. Nebezpečné můžou být chvílky nad ránem, kdy se rozumem nechráněný mozek vynořuje z hlubin jako kytovec ke slunci. Tam se občas, v rámci dekomprese, zjevují věci o sobě. Tam bývá subjekt vydán všanc toxickým obludám ducha. Příčinné spoje prskají, křehnou, taví se. Když se to děje často, člověk zmagoří. Není to ovšem nic rychlého, trvá to desítky let.

Doma odhodíš batoh, shodíš šaty. Zhltněš pár soust studeného rizota z lednice. Dlouho sedíš v křesle, opojen

poznáním, jak je to doma příjemně známé. Chráněné iluzí oken, dveří. Může je, pravda, někdo vykopnout, ale nepřijde k tobě jen tak – rovnou. Drtivá většina zazvoní.

Stojíš ve sprše, hledáš mýdlo. Skrz páru zahlédneš silně okoukaný refren: *ZDROJ MÝCH NESNÁZÍ: NIC MI NESCHÁZÍ.*

Utřeš se, vezmeš kartáč, začneš napsit drbat. Není v tom nic osobního, natož chtěného. Prostě to jenom už nehodláš pořádně číst. Podklad je akryl – poselství je pryč v okamžiku.

Nota bene to není pravda – schází ti toho dost. Na- jdeš v dílaří číslo, není u něj jméno, ale riskneš to.

„Tady,“ řekne ženský hlas.

„To jsem já,“ řekneš.

„Kdo já?“

„Předevčirem jsme si volali.“

„Á jo – bylš v tom lese?“

„Nebyl.“

„Já věděla, že kecáš – co v lese. Kotalíka už nemusíš hledat, našla jsem ho. Dostal vode mě facáka, až se voblíznul.“

„Aha.“

„Jinej by se ptal proč.“

„Jednak to není moje věc, ale hlavně znám nejvejš dva důvody.“

„Já nejvejš jeden – pudem teda na to pivo nebo co?“

„Kdy můžeš?“

„Tenhle tejden ne, to něco mám. V pondělí?“

„V pondělí v půl osmý?“

„Proč až v půl osmý?“

„Tak v sedum.“

„V sedum – budu se těšit!“

Zapomněli jste si říct, kde se sejít a kam jít. Na tom ostatně nesejde – stačí, aby tam nebyl enormní rachot ani extrémní ticho. Aby tam byl takový ten šum, uprostřed něhož lze říkat krátké nezávazné věty, upíjet kávu a smát se.